

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 27 juni 2000 *

I de förenade målen T-172/98 och T-175/98—T-177/98,

Salamander AG, Kornwestheim (Tyskland), företrätt av advokaterna O.W. Brouwer, Amsterdam och Bryssel, och F.P. Louis, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrå M. Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

Una Film "City Revue" GmbH, Wien (Österrike), företrätt av advokaten R. Borgelt, Düsseldorf, biträdd av professor M. Dausies, Universitetet i Bamberg, delgivningsadress: advokatbyrå Reding och Felten, 2, rue Jean-Pierre Brasseur, Luxemburg,

Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership,

Panel Two and Four Advertising SA,

Rythmos Outdoor Advertising SA,

Media Center Advertising SA,

Aten (Grekland), företrädde av advokaterna H. Papaconstantinou, Aten, É. Morgan de Rivery, Paris, och J. Derenne, Paris och Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrå A. Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, Luxemburg,

Zino Davidoff SA, Fribourg (Schweiz),

och

Davidoff & Cie SA, Genève (Schweiz),

* Rättegångsspråk: engelska och tyska.

företrädna av advokaten R. Wägenbaur, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrå
rån Arendt och Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Markenverband eV, Wiesbaden (Tyskland), företrätt av advokaten K. Bauer,
Köln, biträdd av professor M. Dauses, Universitetet i Bamberg, delgivnings-
adress: advokatbyrå M. Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

och av

Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA, Valdagno (Italien), företrätt av
advokaten L. Magrone Furlotti, Rom, delgivningsadress: advokatbyrå
A. Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, Luxemburg,

intervenienter i mål T-172/98,

och av

Lancaster BV, Amsterdam (Nederländerna), företrätt av advokaten R. Wägen-
baur, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrå Arendt och Medernach, 8—10,
rue Mathias Hardt, Luxemburg,

intervenient i mål T-177/98,

mot

Europaparlamentet, företrätt av enhetschefen C. Pennera och, i målen T-172/98
och T-176/98, av M. Moore samt, i målen T-175/98 och T-177/98, av M. Berger,

samtliga vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

och

Europeiska unionens råd, företrätt av direktören R. Gosalbo Bono och, i mål T-172/98, av A.P. Feeney samt, i målen T-175/98, T-176/98 och T-177/98, av S. Marquardt och A.P. Feeney, samtliga vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarende,

med stöd av

Republiken Finland, företräd av lagstiftningsrådet T. Pynnä, utrikesministeriets rättsavdelning, och H. Rotkirch, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Finlands ambassad, 2, rue Heinrich Heine, Luxemburg,

av

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd, i målen T-175/98 och T-177/98, av U. Wölker och I. Martinez del Peral och, i målen T-172/98 och T-176/98, av I. Martinez del Peral och M. Schotter, samtliga vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av M. Ewing, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Förenade kungarikets ambassad, 14, boulevard Roosevelt, Luxemburg,

och av

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, internationella ekonomiska och gemenskapsrättsliga frågor, utrikesministeriets rättsavdelning, och R. Losli-Surrans, chargée de mission, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/43/EG av den 6 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror (EGT L 213, s. 9),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 25 november 1999,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I Europaparlamentets och rådets direktiv 98/43/EG av den 6 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror (EGT L 213, s. 9, nedan kallat direktiv 98/43 eller det omtvistade direktivet) föreskrivs särskilt följande:

”Artikel 1

Detta direktiv syftar till tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror.

Artikel 2

I detta direktiv avses med

- 1) 'tobaksvaror': alla varor som är avsedda att rökas, snusas, sugas på eller tuggas om de är tillverkade, även delvis, av tobak,

- 2) 'reklam': varje form av kommersiellt meddelande vars syfte, eller direkta eller indirekta verkan, är att främja en tobaksvara, däri inbegripen den reklam som utan att direkt nämna tobaksvaran, försöker att kringgå reklamförbudet genom att använda namn, varumärken, symboler eller andra utmärkande kännetecken för tobaksvaror,

- 3) 'sponsring': varje bidrag, allmänt eller privat, till ett evenemang eller en verksamhet vars syfte, eller direkta eller indirekta verkan, är att främja en tobaksvara,

- 4) 'tobaksförsäljningsställen': varje plats där tobaksvaror försäljs.

Artikel 3

1. Utan att det påverkar direktiv 89/552/EEG, skall varje form av reklam eller sponsring vara förbjuden i gemenskapen.

2. Punkt 1 hindrar inte att en medlemsstat kan tillåta att ett namn som redan har använts i god tro samtidigt för tobaksvaror och andra varor eller tjänster, och som har saluförts eller erbjudits av ett och samma företag eller av olika företag, före den 30 juli 1998 kan användas för reklam för de andra varorna eller tjänsterna.

Emellertid kan detta namn bara användas under ett helt annat utseende som tydligt skiljer sig från det som används för tobaksvaran, med undantag av alla andra utmärkande kännetecken som redan har använts för en tobaksvara.

...

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juli 2001. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

...

Artikel 8

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.”

Bakgrund och förfarande

- 2 Salamander AG, sökande i mål T-172/98, är ett tyskt företag vars verksamhet består i att tillverka skor och kängor. Sedan år 1978 har företaget en licens från bolaget R.J.R. Nabisco, innehavare av varumärket ”Camel”, som ger rätt att tillverka och sälja skor under varumärket ”Camel Boots”. Denna produkts andel av sökandens årsomsättning är ungefär 20 procent, och produkten står för omkring 30 procent av bruttovinsten.

- 3 Una Film ”City Revue” GmbH (nedan kallat Una Film), sökande i mål T-175/98, är ett österrikiskt företag vars verksamhet består i att distribuera bioreklamfilmer. Företaget är enligt egen uppgift det enda företag som har slutit avtal med det österrikiska företaget Austria Tabak, som har ensamrätt när det gäller reklambudskap avseende tobaksvaror i Österrike. Sökanden är således det enda företaget i Österrike som distribuerar bioreklam för tobak.

- 4 Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership, Panel Two and Four Advertising SA, Rythmos Outdoor Advertising SA och Media Center Advertising SA (nedan kallade bolagen i Alma Media-gruppen), sökande i mål T-176/98, är grekiska företag som samtliga tillhör företagsgruppen Alma Media. De säljer reklamutrymme på offentlig plats i tre grekiska städer, nämligen Aten, Tessaloniki och Kalamaria. De har med den kommunala förvaltningen i dessa

städer slutit koncessionsavtal, enligt vilka de åtar sig att installera och hålla i stånd reklamskyltar och stadsmobilier för offentligt bruk, som under vissa omständigheter kan användas för reklamändamål, bland annat och i stor utsträckning till förmån för tobaksvaror. De har gjort gällande att, eftersom deras andel av marknaden är 90 procent, de är de främsta företagen i Grekland när det gäller att tillhandahålla reklamplats på skyltar som är avsedda för detta ändamål och att använda stadsmobilier. De har anfört att reklam för tobaksvaror i Grekland huvudsakligen görs på detta sätt.

- 5 Zino Davidoff SA och Davidoff & Cie SA (nedan kallade Davidoff-bolagen), sökande i mål T-177/98, är schweiziska bolag. Zino Davidoff SA är innehavare av varumärket "Davidoff" för andra produkter än tobaksvaror. I denna egenskap beviljar företaget andra företag licenser som ger rätt att marknadsföra diversifieringsprodukter med varumärket "Davidoff" och besläktade varumärken, såsom kosmetika och lädervaror. Davidoff & Cie SA är innehavare av varumärket "Davidoff" med avseende på tobaksvaror, inklusive produkter för rökare (tändare, cigarrsnoppare och humidorer).
- 6 Genom ansökningar som gavs in till förstainstansrättens kansli den 19, den 23 och den 26 oktober 1998 väckte Salamander, Una Film, bolagen i Alma Media-gruppen och Davidoff-bolagen talan. Målen har registrerats under numren T-172/98, T-175/98, T-176/98 respektive T-177/98.
- 7 Davidoff-bolagen har angett att de begränsar sin talan till att avse förbudet mot sponsring och reklam för varumärken som använts före den 30 juli 1998, då direktivet offentliggjordes, när det gäller reklam för andra varor än tobaksvaror.
- 8 Genom separata ansökningar som gavs in till förstainstansrättens kansli den 15 december 1998, den 21 december 1998, den 8 januari 1999, den 14 januari

1999 och den 15 januari 1999 har parlamentet och rådet, med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, gjort invändning om rättegångshinder i de fyra ovannämnda målen.

- 9 Genom skrivelser som gavs in den 10 mars 1999, den 6 april 1999 och den 15 april 1999 inkom Salamander, Una Film, bolagen i Alma Media-gruppen och Davidoff-bolagen med sina yttranden över dessa invändningar.
- 10 Genom skrivelse av den 16 december 1998 begärde förstainstansrätten att parterna skulle yttra sig över en eventuell vilandeförklaring eller ett hänskjutande av målen till domstolen, mot bakgrund av att en talan om ogiltigförklaring av direktiv 98/43 hade väckts vid domstolen den 19 oktober 1998 av Förbundsrepubliken Tyskland (mål C-376/98). Salamander och bolagen i Alma Media-gruppen (genom inlagor som ingavs den 7 januari 1999), parlamentet (genom inlagor som ingavs den 5 januari 1999 i mål T-172/98 och den 8 januari 1999 i mål T-176/98) och rådet (genom inlagor som ingavs den 8 januari 1999 i målen T-172/98 och T-176/98) tillmötesgick denna begäran. Övriga parter, med undantag för bolagen i Alma Media-gruppen, hade redan tagit ställning i denna fråga i inlagor fogade till ansökningarna eller i de skrivelser som innehöll invändningar om rättegångshinder.
- 11 Den 2 mars 1999 gav High Court of Justice (Förenade kungariket) in en begäran om förhandsavgörande beträffande giltigheten av direktiv 98/43, vilken registrerades under nummer C-74/99.
- 12 Genom ansökningar som gavs in till förstainstansrättens kansli den 4, den 17, den 19, den 23 och den 25 mars 1999 begärde Republiken Finland, kommissionen, Förenade kungariket och Republiken Frankrike att få intervensera i mål T-172/98 och T-175/98—T-177/98 till stöd för parlamentets och rådets yrkanden. Genom beslut av den 2, den 5 och den 7 juli 1999 biföll ordföranden för förstainstansrättens tredje avdelning dessa ansökningar.

- 13 Genom ansökningar som gavs in till förstainstansrättens kansli den 15 april och den 30 maj 1999 begärde Markenverband eV och Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden i mål T-172/98. Genom beslut av den 7 och den 21 juli 1999 biföll ordföranden för förstainstansrättens tredje avdelning dessa ansökningar.

- 14 Genom ansökan som gavs in till förstainstansrättens kansli den 17 mars 1999 begärde sammanslutningen International Chamber of Commerce att få intervensera till stöd för sökandenas yrkanden i mål T-177/98. Genom beslut av den 7 juli 1999 avslag ordföranden för förstainstansrättens tredje avdelning denna ansökan.

- 15 Genom ansökan som gavs in till förstainstansrättens kansli den 18 mars 1999 begärde Lancaster BV att få intervensera till stöd för sökandenas yrkanden i mål T-177/98. Genom beslut av den 2 juli 1999 biföll ordföranden för förstainstansrättens tredje avdelning denna ansökan.

- 16 Förstainstansrätten anmodade intervenienterna i målen T-172/98, T-175/98, T-176/98 och T-177/98 att ge in skriftliga yttranden som var begränsade till frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning.

- 17 Republiken Frankrike och Förenade kungariket avstod från att ge in en interventionsinlaga i de fyra ovannämnda målen.

- 18 Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli avstod från att ge in en interventionsinlaga i mål T-172/98.

- 19 Parterna, med undantag för Republiken Finland, Förenade kungariket och Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli, utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid de offentliga förhandlingar som hölls separat i vart och ett av målen den 25 november 1999.
- 20 I enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna, och efter att parterna har hörts, förenas målen T-172/98, T-175/98, T-176/98 och T-177/98 vad gäller den slutliga domen.

Parternas yrkanden

- 21 Sökandena har, med stöd av intervenienterna Markenverband och Lancaster, yrkat att förstainstansrätten skall:
- ogilla invändningen om rättegångshinder,
  - ogiltigförklara direktiv 98/43,
  - i andra hand, i målen T-172/98 och T-175/98, ogiltigförklara artikel 3 i direktiv 98/43,
  - förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

22 De har även anmodat förstainstansrätten att förklara sig obehörig till förmån för domstolen, vid vilken mål C-376/98 är anhängigt.

23 Svarandena har, med stöd av intervenienterna Republiken Finland och kommissionen, yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa talan,

— i andra hand förklara målet vilande i avvaktan på avgörandet i mål C-376/98,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

24 Parlamentet och rådet har, med stöd av Republiken Finland, Republiken Frankrike, Förenade kungariket och kommissionen, med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna framställt invändning om rättegångshinder. De har nämligen hävdats att talan inte kan upptas till sakprövning på grund av den ifrågasatta rättsaktens natur och på grund av att sökandena varken direkt eller personligen berörs av direktivet i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

Det förhållandet att talan riktas mot ett direktiv

- 25 Rådet har, med hänvisning till förstainstansrättens beslut av den 20 oktober 1994 i mål T-99/94, Asocarne mot rådet (REG 1994, s. II-871), som blev föremål för ett överklagande som i sin tur ogillades genom domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet (REG 1995, s. I-4149), att det i artikel 173 fjärde stycket i fördraget inte föreskrivs någon rätt för enskilda att väcka direkt talan mot direktiv vid gemenskapsdomstolen. Även om det tvärtemot ordalydelsen i denna bestämmelse skulle vara möjligt att likställa direktiv med förordningar för att tillåta en talan som väcks mot ett beslut som "utfärdats i form av" ett direktiv, anser kommissionen att det omtvistade direktivet varken utgör ett "förtäckt" beslut eller innehåller särskilda bestämmelser som har karaktären av ett individuellt beslut i förhållande till sökandena.
- 26 Sökandena har med åberopande av förstainstansrättens dom av den 17 juni 1998 i mål T-135/96, UEAPME mot rådet (REG 1998, s. II-2335, punkt 63), gjort gällande att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person inte kan avvisas enbart av det skälet att den riktas mot ett direktiv. Salamander har tillagt att det även måste beaktas att sökandens främsta argument avser det förhållandet att svarandena har överskridit sin behörighet när de antog direktiv 98/43, eftersom det område som regleras däri inte kan bli föremål för reglering genom direktiv. Det är således oacceptabelt att hävda att sökandena inte har rätt att väcka talan mot rättsakten i fråga, enbart av det skälet att det rör sig om ett direktiv. Huruvida talan kan tas upp till sakprövning beror enbart av svaret på frågan huruvida sökandena skall anses direkt och personligen berörda av direktiv 98/43.
- 27 Förstainstansrätten konstaterar att det i artikel 173 fjärde stycket i fördraget inte föreskrivs någon rätt för enskilda att vid gemenskapsdomstolen väcka direkt talan mot direktiv.
- 28 Även om det skulle vara möjligt att, tvärtemot ordalydelsen i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, likställa direktiv med förordningar för att tillåta en talan som väcks mot ett beslut som "utfärdats i form av" ett direktiv, kan det i det aktuella

fallet konstateras att det omtvistade direktivet inte utgör ett ”förtäckt” beslut och inte innehåller särskilda bestämmelser som har karaktären av ett individuellt beslut i förhållande till sökandena. De sistnämnda har för övrigt inte påstått att direktiv 98/43 som sådant inte uppfyller kraven i artikel 189 i EG-fördraget (nu artikel 249 EG). Det rör sig faktiskt om en normativ rättsakt, som på ett allmänt och abstrakt sätt riktar sig till samtliga ekonomiska aktörer i medlemsstaterna som från och med den 30 juli 2001 uppfyller de villkor som föreskrivs däri. För att direktivet skall kunna tillämpas i medlemsstaterna krävs för övrigt att det införlivas med varje intern rättsordning genom nationella genomförandebestämmelser.

- 29 Förstainstansrätten erinrar likaledes om att direktivet, även om det i princip bara binder dem till vilka det är riktat, det vill säga medlemsstaterna, normalt utgör en form av indirekt lagstiftning eller reglering. Domstolen har för övrigt vid upprepade tillfällen betecknat direktivet som en rättsakt med generell räckvidd (se domstolens dom av den 22 februari 1984 i mål 70/83, Kloppenburg, REG 1984, s. 1075, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 7, s. 533, och av den 29 juni 1993 i mål C-298/89, Gibraltar mot rådet, REG 1993, s. I-3605, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 14, s. 243, domstolens beslut av den 13 juli 1988 i mål 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale m.fl. mot rådet, REG 1988, s. 4121, punkt 28, och av den 23 november 1995 i det ovannämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 29).
- 30 Under vissa omständigheter kan emellertid en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen (se domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkterna 11—32, av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkterna 11—13, av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkterna 13—18, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkterna 19—22; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141).
- 31 Det skall därför undersökas huruvida det omtvistade direktivet berör sökandena direkt och personligen.

Huruvida sökandena är direkt berörda av direktiv 98/43

Parternas argument

- 32 Sökandena har i huvudsak gjort gällande att kravet på att vara direkt berörd av det omtvistade direktivet rör frågan om denna rättsakts beskaffenhet; den skall vara tillräckligt klar och ovillkorlig för att i sig kunna föreskriva skyldigheter och således beröra dem i fråga om deras individuella rättigheter. De anser att det omtvistade direktivet har denna beskaffenhet.
- 33 För det första påverkar direktiv 98/43 i nuläget, det vill säga före införlivandet med de interna rättsordningarna som skall äga rum senast den 30 juli 2001, sökandenas ställning rättsligt och faktiskt.
- 34 Å ena sidan har direktivet redan nu rättsliga verkningar.
- 35 Såsom Markenverband har anfört framgår det för det första av senare tids rättspraxis att medlemsstaterna under den period som föreskrivits för införlivande av direktivet måste avhålla sig från att vidta åtgärder som allvarligt äventyrar målen med detta (domstolens dom av den 18 december 1997 i mål C-129/96, Inter-Environnement Wallonie, REG 1997, s. I-7411, punkt 45). Detta förbud mot åtgärder som strider mot syftena med ett direktiv skall anses vara en allmän rättsprincip som skall iakttas av såväl medlemsstaternas offentligrättsliga organ som varje privat rättssubjekt, såsom sökandena.

36 För det andra anser sig Una Film ha en sådan särskild rättslig ställning att företaget är skyldigt att iaktta direktiv 98/43 även före dess införlivande. Företaget har i detta avseende erinrat om att, även om ett direktiv inte i sig kan medföra skyldigheter för enskilda och således åberopas gentemot dessa (domstolens dom av den 26 februari 1986 i mål 152/84, Marshall, REG 1986, s. 723, punkt 48, svensk specialutgåva, volym 8, s. 457, och av den 14 juli 1994 i mål C-91/92, Faccini Dori, REG 1994, s. I-3325, punkt 24, svensk specialutgåva, volym 16), det förhåller sig annorlunda när det rättssubjekt gentemot vilket ett direktiv åberopas, oavsett dess rättsliga form, skall anses utgöra del av den offentliga sfären. Denna lösning har nyligen tillämpats på privata företag som är underställda staten, står under tillsyn av densamma eller har särskilda befogenheter utöver dem som följer av de rättsregler som gäller i förhållanden mellan enskilda (domstolens dom av den 12 juli 1990 i mål C-188/89, Foster m.fl., REG 1990, s. I-3313, punkterna 18 och 20; svensk specialutgåva, volym 10, s. 479). För övrigt måste staten och de organ som på grundval av ovannämnda rättspraxis skall anses likställda med denna avhålla sig från att under den period som föreskrivits för införlivande av direktivet vidta åtgärder som allvarligt kan äventyra det resultat som eftersträvas genom detta (domen i det ovannämnda målet Inter-Environnement Wallonie, punkt 45).

37 Una Film anser sig uppfylla de förutsättningar som uppställs i domen i det ovannämnda målet Foster m.fl. och har anfört att företaget, även om det inte är ett offentligt företag, är det enda som slutit avtal med företaget Austria Tabak, genom vilket det har ett *de facto* monopol på marknaden för tobaksreklam i österrikiska biosalonger. Austria Tabak hade lagstadgat monopol i Österrike på odling, import och försäljning av tobak fram till Österrikes anslutning till gemenskapen år 1995, då andra tobaksgrossister tilläts verka på marknaden. Företaget privatiserades delvis år 1997, varvid den österrikiska staten behöll 50,5 procent av kapitalet. Trots att det lagstadgade monopolet har upphävts och Austria Tabak delvis har privatiserats, har företaget behållit sin dominerande ställning på marknaden i fråga och förblir ett offentligt företag i den mening som avses i artikel 90 i EG-fördraget (nu artikel 86 EG). Una Film har på grundval av dessa särskilda omständigheter dragit slutsatsen att företaget, av samma skäl som statliga myndigheter, är skyldigt att redan nu iaktta direktiv 98/43, trots att nationella åtgärder för införlivande inte har vidtagits.

38 Una Film har tillagt att denna slutsats inte påverkas av det förhållandet att dess monopol är en följd av avtalsförhållandet med Austria Tabak, ett privaträttsligt

företag som emellertid står under statlig tillsyn. Domstolen betraktade i dom av den 24 november 1982 i mål 249/81, kommissionen mot Irland (REG 1982, s. 4005, punkterna 10 och 15, svensk specialutgåva, volym 6, s. 565) genomförandet av en reklamkampanj för irländska produkter, som skedde med hjälp av ett privaträttsligt bolag som för detta ändamål skapats av den irländska regeringen, som en överträdelse från Irlands sida av förbudet mot åtgärder med motsvarande verkan och tillbakavisade Irlands argument att denna reklamverksamhet hade bedrivits av en juridisk person som genom sin rättsliga form var skild från staten.

- 39 Å andra sidan har direktivet redan nu faktiska verkningar.
- 40 Una Film har således gjort gällande att företaget redan nu, det vill säga innan direktivet är genomfört, lider förluster på grund av minskad orderingång. Salamander och Davidoff-bolagen har anfört att det omtvistade direktivet, genom att från och med den 30 juli 2001 i princip förbjuda reklam för varor som marknadsförs under samma namn som tobaksvaror, med möjlighet till undantag enligt mycket strikta villkor, redan nu skapar en betydande osäkerhet beträffande villkoren för marknadsföring av dessa varor inom den närmaste framtiden. Eftersom denna marknadsföring sker på mycket konkurrensutsatta marknader, tvingas detaljhandlarna redan nu bestämma sig för om de skall fortsätta att sälja dessa varor med risk för förluster när reklamförbudet träder i kraft eller förse sig med varor från konkurrentföretag som säljer varor som inte drabbas av det ovannämnda förbudet. Enligt Salamander och Davidoff-bolagen kommer detta att medföra minskade försäljningsvolymerna och således en mycket kraftig nedgång i omsättning.
- 41 Lancaster har erinrat om att en medlemsstat endast kan medge undantag enligt artikel 3.2 i direktiv 98/43 om namnet på diversifieringsprodukten "[används] under ett helt annat utseende som tydligt skiljer sig från det som används för tobaksvaran, med undantag av alla andra utmärkande kännetecken som redan har använts för en tobaksvara". Detta undantag från förbudet för reklam till förmån för tobaksvaror är åtminstone till del föremål för medlemsstaternas skönsmässiga bedömning när det gäller att fastställa villkoren för beviljande, och det är således omöjligt att i nuläget veta om dessa stater kommer att kräva en

ändring av befintliga varumärken. Lancaster har anfört att, utöver den osäkerhet som denna situation skapar, villkoren för beviljande av undantag med största säkerhet inte kommer att vara enhetliga, vilket kommer att utgöra ett hinder för reklam och således för den fria rörligheten för tjänster och varor. För att avhjälpa dessa svårigheter skulle det vara nödvändigt att föreskriva en reciprocitetsklausul som säkerställer att ett varumärke som erkänns som förenligt med direktiv 98/43 i en medlemsstat också erkänns i de andra staterna. Enligt sökanden föreskrivs emellertid inte uttryckligen en sådan klausul i artikel 3.2 i direktivet och går inte heller att härleda ur denna bestämmelses lydelse. Denna rättsosäkerhet kommer säkerligen att leda till rättsliga konflikter och utdömande av böter, vilket medför att aktörerna i grossistledet redan nu hotar med att annullera beställningar av de omtvistade diversifieringsprodukterna.

- 42 Sökandena har på denna punkt hävdad att ett synsätt som innebär att direktiv 98/43 endast skulle få verkningar när det genomförs i nationell rätt helt och hållet är teoretiskt, utan något som helst hänsynstagande till verkliga förhållanden.
- 43 För det andra kommer det omtvistade direktivet, efter det att det genomförts, att påverka sökandena direkt, oberoende av nationella genomförandeåtgärder.
- 44 Så är fallet för Una Film och för bolagen i Alma Media-gruppen på grund av den reklam de producerar för tobaksvaror. Direktiv 98/43 förbjuder nämligen denna reklam, utan möjlighet för medlemsstaterna att göra en bedömning av den typ av reklam som skall förbjudas och avgöra när detta förbud skall träda i kraft.
- 45 Så är även fallet för Salamander, Davidoff-bolagen och Una Film vad gäller den reklam som görs till förmån för andra produkter än tobaksvaror som marknadsförs under samma namn som en tobaksvara. Denna slutsats påverkas inte av den

möjlighet medlemsstaterna har att bevilja undantag med stöd av artikel 3.2 i direktiv 98/43.

- 46 Förutom möjligheten till undantag som nämnts ovan är nämligen reklam för andra varor än tobaksvaror, som marknadsförs under ett namn som används för tobaksvaror, totalt och ovillkorligt förbjudet enligt artikel 3.1 i direktiv 98/43. Genomförandet av detta förbud förutsätter således inte att den berörda medlemsstaten fattar ett särskilt beslut i detta avseende.
- 47 För övrigt är beviljandet av undantag underkastat stränga villkor, fastställda i det omtvistade direktivet, som begränsar medlemsstaternas utrymme för skönsmässig bedömning. För det första är nämligen förbudet mot reklam för sådana varor absolut om tillverkaren av tobaksvarorna inte har marknadsfört diversifieringsprodukter före den 30 juli 1998. För det andra kan en medlemsstat inte besluta om ett undantag från förbudet mot reklam för diversifieringsprodukter om denna diversifiering inte har skett i god tro före den 30 juli 1998. För det tredje är en medlemsstat som begagnar sig av denna möjlighet skyldig enligt artikel 3.2 andra stycket i direktiv 98/43 att föreskriva att namnet på diversifieringsprodukten endast kan användas ”under ett helt annat utseende som tydligt skiljer sig från det som används för tobaksvaran, med undantag av alla andra utmärkande kännetecken som redan har använts för en tobaksvara”.
- 48 Salamander och Davidoff-bolagen har anfört att de, även om medlemsstaterna begagnar sig av möjligheten till undantag, under alla omständigheter är tvingade att grafiskt ändra de varumärken de nyttjar under licens eller som de är innehavare till och som används för att marknadsföra andra produkter än tobaksvaror. Dessa varumärken förlorar således sitt värde, och de exproprieras i praktiken av sökandena. Kravet på att ändra varumärken som för närvarande används för att marknadsföra diversifieringsprodukter utgör ett allvarligt och oskäligt åsidosättande av varumärkesrätten, av äganderätten och av rätten att fritt utöva näringsverksamhet.

- 49 Lancaster har, till stöd för Davidoff-bolagen, tillagt att dessa sistnämnda berörs av det förbud mot varje ny diversifiering som föreskrivs i direktivet även om de faktiskt diversifierat namnet "Davidoff" före den 30 juli 1998. Deras affärspolicy sedan 15 år har nämligen varit att vart tredje år marknadsföra en ny diversifieringsprodukt. Enligt Lancaster skulle denna affärspolicy inte längre kunna följas, eftersom ingen av de potentiella avtalsparterna till sökandena kommer att acceptera att sluta ett licensavtal, utan garantier för att de kan utnyttja fördelarna med det renommé som varumärket "Davidoff" har.
- 50 Slutligen har Markenverband anfört att domstolen nyligen slagit fast att den direkta effekten hos ett direktiv som antagits med stöd av artikel 100a i EG-fördraget (nu artikel 95 EG i ändrad lydelse) inte påverkas av det förhållandet att medlemsstaterna mot bakgrund av direktivets rättsliga grund har möjlighet att begära undantag från skyldigheten att genomföra direktivet (domstolens dom av den 1 juni 1999 i mål C-319/97, Kortas, REG 1999, s. I-3143, punkterna 22 och 23).
- 51 Svarandena och intervenienterna anser att sökandena inte är direkt berörda av det omtvistade direktivet.

Förstainstansrättens bedömning

- 52 Det villkor som innebär att en enskild måste vara direkt berörd av en påtalad gemenskapsåtgärd förutsätter att den sistnämnda har direkt inverkan på den enskildes rättsliga ställning och att den inte lämnar dem, till vilka åtgärden riktar sig och som skall genomföra den, något utrymme för skönsmässig bedömning, eftersom åtgärden har en rent automatisk karaktär och endast följer av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler skall tillämpas (domstolens dom av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, Dreyfus mot kommissionen, REG 1998, s. I-2309, punkt 43).

- 53 Det ankommer således på förstainstansrätten att undersöka om direktivet i sig har en direkt inverkan på sökandenas rättsliga ställning.
- 54 Förstainstansrätten erinrar om att ett direktiv inte i sig kan medföra skyldigheter för en enskild och således inte som sådant kan åberopas gentemot denne (domstolens dom i det ovannämnda målet Marshall, punkt 48, av den 8 oktober 1987 i mål 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, REG 1987, s. 3969, punkt 9, svensk specialutgåva, volym 9, s. 213, i det ovannämnda målet Faccini Dori, punkt 25, och av den 7 mars 1996 i mål C-192/94, El Corte Inglés, REG 1996, s. I-1281, punkt 15). Härav följer att ett direktiv som i likhet med det här aktuella ålägger medlemsstaterna att föreskriva skyldigheter för ekonomiska aktörer inte i sig — innan statliga genomförandeåtgärder vidtas och oberoende av dessa — direkt kan påverka dessa ekonomiska aktörers rättsliga ställning i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.
- 55 Sökandena har emellertid gjort gällande att det omtvistade direktivet påverkar dem redan innan det genomförts.
- 56 De har för det första anfört, med en hänvisning till domen i det ovannämnda målet Inter-Environnement Wallonie, att det föreligger en allmän rättsprincip som innebär att såväl medlemsstaternas offentligrättsliga organ som civilrättsliga rättssubjekt måste avhålla sig från att under den period som föreskrivits för införlivande av direktivet vidta åtgärder som allvarligt kan äventyra det resultat som eftersträvas genom detta.
- 57 Förstainstansrätten konstaterar i detta avseende endast att denna skyldighet, som åligger medlemsstaterna enligt domen i det ovannämnda målet Inter-Environnement Wallonie, inte kan utsträckas till att omfatta enskilda. Skyldigheten grundas nämligen på artikel 5 andra stycket i EG-fördraget (nu artikel 10 andra stycket EG), som föreskriver att medlemsstaterna ”skall avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås”, och på artikel 189 tredje stycket i EG-fördraget (nu artikel 249 tredje stycket EG), som föreskriver att ”[e]tt direktiv skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje

medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet” (domen i det ovannämnda målet Inter-Environnement Wallonie, punkt 45), således på bestämmelser som enbart riktar sig till medlemsstaterna och inte till enskilda. Om man utsträcker den lösning som valdes i ovannämnda dom till att omfatta även enskilda, skulle detta innebära att gemenskapen gavs rätt att ålägga enskilda skyldigheter med omedelbar verkan, trots att den endast givits sådan behörighet i de fall där den har fått rätt att anta förordningar (domen i det ovannämnda målet Faccini Dori, punkt 24). Såsom angetts ovan i punkt 54 kan ett direktiv inte i sig medföra skyldigheter för en enskild.

58 Detta argument kan således inte godtas.

59 För det andra anser sig Una Film, trots sin ställning som privat företag, utgöra en del av den offentliga sfären i Österrike och därigenom, under dessa omständigheter och i enlighet med den lösning som valdes i domen i det ovannämnda målet Inter-Environnement Wallonie, vara skyldigt att iaktta direktiv 98/43 under den föreskrivna fristen för införlivande. Till stöd för denna argumentation har hänvisats till domen i det ovannämnda målet Foster m.fl.

60 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att Una Film inte med framgång kan åberopa sistnämnda dom, i vilken domstolen slog fast att bestämmelser i ett direktiv som kan ha direkt effekt kan åberopas gentemot ”ett organ som, oavsett sin rättsliga form, i enlighet med en av staten antagen rättsakt har fått i uppdrag att utöva offentlig serviceverksamhet under statens tillsyn och som med anledning härav har särskilda befogenheter utöver dem som följer av de rättsregler som gäller i förhållandet mellan enskilda” (domen i det ovannämnda målet Foster m.fl., punkt 20 och domslutet). I det aktuella fallet skulle Austria Tabak, trots att det lagstadgade monopolet på försäljning av tobaksvaror i Österrike har upphävts och det företaget har privatiserats, kanske kunna anses utgöra ett statligt organ i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet Foster m.fl., eventuellt med hänvisning till det ovannämnda, och av Una Film åberopade, målet kommissionen mot Irland. Una Film har emellertid varken visat eller för övrigt påstått att syftet med den affärsverksamhet som är i fråga och som sker på uppdrag av Austria Tabak, det vill säga distribution av bioreklam-

filmer för tobaksvaror, utgör en offentlig serviceverksamhet. Företaget har inte heller visat eller ens påstått att denna verksamhet inte bedrivs med stöd av civilrättsliga avtal utan i enlighet med en av staten antagen rättsakt eller att Una Film med anledning härav har särskilda befogenheter utöver dem som följer av de rättsregler som gäller i förhållandet mellan enskilda.

- 61 Således kan inte heller detta argument godtas.
- 62 För det tredje har sökandena hänvisat till de ekonomiska återverkningar de vidkänns eller riskerar att vidkännas på grund av det nära förestående införlivandet av det omtvistade direktivet. Även om dessa verkningar skulle vara en direkt följd av direktivet i sig och inte följa av att de ekonomiska aktörerna föregriper medlemsstaternas införlivande av detta direktiv, gäller dessa verkningar emellertid under alla omständigheter inte sökandenas rättsliga ställning utan endast deras faktiska ställning.
- 63 Således skall även detta argument underkännas.
- 64 Sökandena har vidare gjort gällande att det omtvistade direktivet kommer att påverka dem direkt när det har införlivats, således oberoende av nationella införlivandeåtgärder. Enligt sökandena innebär nämligen direktiv 98/43 ett förbud mot reklam för tobaksvaror utan att det lämnar medlemsstaterna något som helst utrymme för skönsmässig bedömning. Direktivet förbjuder även reklam för andra varor än tobak som marknadsförs under samma namn som en tobaksvara, även om det förvisso ger medlemsstaterna en möjlighet att medge undantag från förbudet. Förbudet utgör således huvudprincipen, medan undantaget endast utgör en möjlighet som förutsätter ett särskilt beslut av medlemsstaterna samt uppfyllandet av stränga villkor. Således kan undantaget inte tillämpas på en vara som marknadsförs för första gången, under samma namn som en tobaksvara, efter den 30 juli 1998 då direktiv 98/43 trädde i kraft. Vid ett

eventuellt undantag måste medlemsstaterna under alla omständigheter föreskriva en grafisk ändring av de varumärken under vilka diversifieringsprodukterna marknadsförs.

- 65 Förstainstansrätten erinrar först och främst om att det omtvistade direktivet, i enlighet med den rättspraxis som redogjorts för ovan i punkt 54, inte i sig kan medföra en skyldighet för sökandena att avhålla sig från att göra reklam för tobaksvaror eller diversifieringsprodukter. Denna skyldighet kan endast uppkomma till följd av rättsakter som medlemsstaterna antar för att införliva direktivet.
- 66 Argumentet som i detta avseende hämtas från domen i det ovannämnda målet Kortas saknar grund. Enligt den domen påverkas inte den direkta effekten hos ett direktiv som, liksom i detta fall, antagits med stöd av artikel 100a i EG-fördraget av det förhållandet att medlemsstaterna på grund av direktivets rättsliga grund har möjlighet att begära ett undantag från direktivet, precis som de i detta fall har möjlighet att under vissa förutsättningar medge undantag från reklamförbudet vad avser diversifieringsprodukter. Slutsatserna i den ovannämnda domen avser emellertid uteslutande möjligheten för enskilda att åberopa ett direktiv gentemot en medlemsstat, och det har konstaterats ovan att ett direktiv inte i sig kan medföra skyldigheter för en enskild och således inte åberopas gentemot denne.
- 67 Förstainstansrätten konstaterar därefter att medlemsstaterna har rätt att tillåta reklam för andra produkter än tobaksvaror som före den 30 juli 1998 i god tro sålts under samma namn som en tobaksvara, vilket berör Salamander, Davidoff-bolagen och delvis Una Film.
- 68 Ett eventuellt förbud mot reklam för dessa produkter i en medlemsstat skulle således under alla omständigheter vara ett resultat inte av direktivet i sig utan av den medlemsstatens skönmässiga beslut att inte utnyttja möjligheten till undantag enligt direktivet.

- 69 För dessa produkter skulle under alla omständigheter en medlemsstats undantag från reklamförbudet ändå vara ett resultat av den medlemsstatens skönsmässiga beslut att utnyttja denna möjlighet till undantag. Det är riktigt att medlemsstaten i ett sådant fall är skyldig att, i enlighet med artikel 3.2 andra stycket i det omtvistade direktivet, föreskriva att namnet på dessa produkter används "under ett helt annat utseende som tydligt skiljer sig från det som används för tobaksvaran". Medlemsstatens skyldighet i detta avseende är emellertid endast en konsekvens av det ovannämnda skönsmässiga beslutet, och medlemsstaten har vid verkställandet av denna skyldighet ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, mot bakgrund av att den ovannämnda artikeln är formulerad i mycket allmänna ordalag.
- 70 Det följer av vad ovan anförts att direktiv 98/43, som tvingar medlemsstaterna att föreskriva skyldigheter för de ekonomiska aktörerna, inte i sig kan medföra skyldigheter för sökandena och därför inte berör dessa direkt. Därutöver ger det medlemsstaterna ett utrymme för skönsmässig bedömning som är sådant att det utesluter att sökandena är direkt berörda av direktivet. Härav följer att direktivet inte som sådant påverkar sökandenas rättsliga ställning, i strid med det kriterium som fastställts i domen i det ovannämnda målet Dreyfus mot kommissionen.
- 71 Talan kan således inte i något av fallen tas upp till sakprövning och skall därför avvisas, utan att det är nödvändigt att undersöka huruvida sökandena är personligen berörda av det omtvistade direktivet.

Huruvida det rättsliga skyddet är tillfredsställande

- 72 Sökandena har, för det fall talan avvisas, gjort gällande att de inte tillförsäkras ett tillfredsställande rättsligt skydd om de är hänvisade till att väcka talan mot nationella lagar eller administrativa åtgärder för införlivande.

73 De har för det första ifrågasatt möjligheten — under alla omständigheter huruvida denna möjlighet är effektiv — att i de flesta av de nationella rättssystemen väcka talan mot rättsakter som antagits för ett direktivs införlivande och mot de verkningar direktivet har innan det införlivats. För det andra anser de att en begäran om förhandsavgörande, som en talan väckt vid en nationell domstol kan ge upphov till, inte är ett fullgott alternativ till en direkt talan om ogiltigförklaring av ett direktiv. Det sistnämnda är ett snabbare och effektivare rättsmedel när det gäller att skydda en rättighet. Salamander och bolagen i Alma-gruppen har tillagt att denna situation hindrar dem från att inom skälig tid nå en lösning av frågan om giltigheten av direktiv 98/43 och fråntar dem en effektiv möjlighet att väcka talan, vilket innebär ett åsidosättande av artiklarna 6 och 13 i den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

74 När det gäller argumentet beträffande avsaknaden av nationella rättsmedel som i förekommande fall skulle möjliggöra en kontroll av det ifrågasatta direktivets lagenlighet genom en begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), understryker förstainstansrätten att principen att alla enskilda skall behandlas lika vad beträffar förutsättningarna för att kunna väcka talan om ogiltigförklaring vid gemenskapsdomstolen innebär ett krav på att dessa förutsättningar inte är beroende av omständigheter som är utmärkande för domstolsväsendet i varje medlemsstat. I detta sammanhang kan för övrigt erinras om att medlemsstaterna, enligt den i artikel 5 i fördraget fastslagna principen om lojalt samarbete, är skyldiga att bidra till att det system med rättsmedel och förfaranden som har inrättats genom EG-fördraget, och som syftar till att anförtro gemenskapsdomstolarna prövningen av om de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga, är fullständigt (domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, *Les Verts* mot parlamentet, REG 1986, s. 1339, punkt 23, svensk specialutgåva, volym 8, s. 529, och förstainstansrättens beslut av den 23 november 1999 i mål T-173/98, *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, REG 1999, s. II-3357, punkt 62). Dessa omständigheter motiverar emellertid inte att förstainstansrätten avviker från det system med rättsmedel som har inrättats genom artikel 173 fjärde stycket i fördraget, såsom det har utvecklats i rättspraxis, och överskrider gränserna för sin behörighet enligt denna bestämmelse.

75 När det gäller argumentet att en begäran om förhandsavgörande är ett ineffektivt rättsmedel i förhållande till en direkt talan om ogiltigförklaring, kan det konstateras att denna omständighet, för det fall den kan anses visad, inte ger

förstainstansrätten rätt att sätta sig själv i gemenskapslagstiftarens ställe för att ändra det system för rättsmedel och förfarande som inrättats genom artiklarna 173, 177 och 178 i EG-fördraget (nu artikel 235 EG) och som är avsett att anförtro domstolen och förstainstansrätten kontrollen av att institutionernas rättsakter är lagenliga. I vart fall medger inte denna omständighet att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller villkoren i artikel 173 fjärde stycket kan tas upp till sakprövning (domstolens beslut i det ovannämnda målet *Asocarne mot rådet*, punkt 26, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, *CNPAAP mot rådet*, REG 1996, s. I-2003, punkt 38).

- 76 Det kan tilläggas att en begäran om förhandsavgörande angående giltigheten av direktivet redan har getts in till domstolen den 2 mars 1999 av High Court of Justice (Förenade kungariket) (mål C-74/99), således före utgången av den frist som föreskrivits för införlivande av direktivet.
- 77 För övrigt framgår det inte att sökandena skulle ha fråntagits all rätt att väcka talan i fråga om de eventuella konsekvenserna av direktiv 98/43. De berörda kan nämligen under alla omständigheter, i den mån de anser sig ha orsakats skada direkt till följd av den, angripa rättsakten inom ramen för ett förfarande avseende utomobligatoriskt skadeståndsansvar enligt artikel 178 och artikel 215 i EG-fördraget (nu artikel 288 EG) (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, *Sveriges Betodlares Centralförening och Henriksson mot kommissionen*, REG 1997, s. I-7531, punkt 52).
- 78 Den allmänna gemenskapsrättsliga principen om att varje person vars rättigheter och friheter har åsidosatts har rätt till en effektiv möjlighet att väcka talan, som har inspirerats av artikel 13 i den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, har således respekterats i detta fall.
- 79 Härav följer att den talan som väckts av Salamander, Una Film, bolagen i Alma Media-gruppen respektive Davidoff-bolagen skall avvisas.

- 80 Mot bakgrund av denna slutsats har sökandenas begäran om att förstainstansrätten skall avstå från fortsatt handläggning av målen T-172/98 och T-175/98—T-177/98 för att domstolen skall avgöra frågan om ogiltigförklaring inte längre något föremål.

Rättegångskostnader

- 81 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena är tappande parter, skall de förpliktas att ersätta parlamentets och rådets kostnader, i enlighet med de sistnämndas yrkanden.
- 82 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall de medlemsstater och institutioner som intervenerat i tvisten bära sina egna rättegångskostnader. Därför skall Republiken Finland, Republiken Frankrike, Förenade kungariket och kommissionen bära sina egna rättegångskostnader.
- 83 Eftersom Markenverband, Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli och Lancaster inte har yrkat att sökandena skall ersätta de rättegångskostnader som förorsakats av interventionen, skall dessa bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Målen T-172/98 och T-175/98—T-177/98 förenas vad gäller den slutliga domen.
- 2) Talan avvisas i samtliga mål.
- 3) Sökandena skall bära sina egna rättegångskostnader och solidariskt ersätta parlamentets och rådets rättegångskostnader.
- 4) Republiken Finland, Republiken Frankrike, Förenade Kungariket och kommissionen skall bära sina rättegångskostnader.
- 5) Markenverband eV, Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA och Lancaster BV skall bära sina rättegångskostnader.

Lenaerts

Azizi

Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 juni 2000.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitiesekreterare

Ordförande